

Arrest

**nr. 176 362 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 oktober 2016 om 18 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. JORDENS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 december 2013 het Rijk binnen.

1.2. Op 21 juni 2014 trad verzoeker in het huwelijk met een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.3. Verzoeker diende op 23 juni 2014, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.4. Op 13 mei 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 175 302 van 26 september 2016 oordeelde de Raad dat het door verzoeker ingestelde beroep van de rol diende te worden afgevoerd omdat hij had nagelaten tijdig het verschuldigde rolrecht te betalen. Verzoeker stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.6. Verzoeker werd op 9 oktober 2016 in het Rijk aangetroffen bij een politiecontrole en werd verhoord.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 oktober 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering die verzoeker op 10 oktober 2016 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Aan de heer:

[...]:

Naam/[...]: [K.]

Voornaam/[...]: [R.]

[...]

Nationaliteit/[...]: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft op het

Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/05/2016 dat hem betekend werd op 23/05/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De partner van betrokkene is van Belgische nationaliteit. Betrokkene is met zijn partner gehuwd op 21/06/2014 te Borgworm. Betrokkene diende op 23/06/2014 een aanvraag tot gezinshereniging in. Op 13/05/2016 werd deze aanvraag geweigerd. Betrokkene betekende de beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten op 23/05/2016. Betrokkene verklaart aan de wegpollitie op 09/10/2016 dat hij niet meer samenwoont met zijn partner sedert 29/12/2015. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de partner gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn partner kan zich begeven naar Marokko. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/05/2016 dat hem betekend werd op 23/05/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gezien de leeftijd van betrokkene en eerste sporen in België kunnen we concluderen dat betrokkene een aanzienlijke tijd in het land van herkomst heeft vertoefd. Betrokkene kan zich dan beroepen op kennis van de lokale omgeving in het kader van zijn re-integratie.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2014 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

De partner van betrokkene is van Belgische nationaliteit. Betrokkene is met zijn partner gehuwd op 21/06/2014 te Borgworm. Betrokkene diende op 23/06/2014 een aanvraag tot gezinshereniging in. Op 13/05/2016 werd deze aanvraag geweigerd. Betrokkene betekende de beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten op 23/05/2016. Betrokkene verklaart aan de wegpollitie op 09/10/2016 dat hij niet meer samenwoont met zijn partner sedert 29/12/2015. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de

familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de partner gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn partner kan zich begeven naar Marokko. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/05/2016 dat hem betekend werd op 23/05/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van [ee]n geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Marokko. Mocht de overname door Marokko niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

[...]”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker eveneens op 10 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Aan de heer:

[...]

Naam/[...]: [K.]

Voornaam/[...]:[R.]

[...]

Nationaliteit/[...]: Marokko

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

[...]

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

De beslissing tot verwijdering van 10/10/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/05/2016 dat hem betekend werd op 23/05/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De partner van betrokkene is van Belgische nationaliteit. Betrokkene is met zijn partner gehuwd op 21/06/2014 te Borgworm. Betrokkene diende op 23/06/2014 een aanvraag tot gezinshereniging in. Op 13/05/2016 werd deze aanvraag geweigerd. Betrokkene betekende de beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten op 23/05/2016. Betrokkene verklaart aan de wegpollitie op 09/10/2016 dat hij niet meer samenwoont met zijn partner sedert 29/12/2015. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de partner gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn partner kan zich begeven naar Marokko. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de in de eerste bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden gesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing merkt de Raad op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure tot schorsing bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet – , dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering aan te tonen. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

2.3. Wat betreft de beslissing tot het afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder stelt het hoogdringend karakter van de vordering ook niet ter discussie.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 6.1, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 7, 42quater, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het recht om te worden gehoord, van het recht op toegang tot de rechter, van het recht op een effectief beroep, van het recht op een eerlijk proces en van het proportionaliteitsbeginsel.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker zet nog uiteen dat zijn aanvraag om in functie van zijn Belgische echtgenote tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten niet werd geweigerd doch dat, nadat deze aanvraag was ingewilligd, zijn recht op verblijf werd beëindigd omdat hij de relatie met zijn echtgenote stopzette. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen op welke feitelijke en juridische gronden – die duidelijk zijn weergegeven – werd genomen.

Verzoeker licht toe dat hij tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2016 een beroep instelde bij de Raad, maar naliet om het verschuldigde rolrecht tijdig te betalen waardoor de zaak door de Raad bij

arrest van 26 september 2016 van de rol werd afgevoerd en hij daarop besloot een cassatieberoep bij de Raad van State in te stellen. Hij geeft aan dat dit cassatieberoep geen schorsende werking heeft terwijl de rechtstreeks toepasbare supranationale wetgeving, en meer specifiek de artikelen 6.1, 8 en 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, hem een effectieve beroepsmogelijkheid garanderen. Hij toont met deze beschouwingen – die in wezen neerkomen op een kritiek op de wet die niet voorziet dat een cassatieberoep bij de Raad van State een schorsende werking heeft – evenwel niet aan dat verweerder voormelde bepalingen heeft geschonden door het nemen van de eerste bestreden beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat rekening moet worden gehouden met zijn recht op toegang tot de rechter, zijn recht om te worden gehoord en zijn recht op een effectief rechtsmiddel en hij verwijst naar een mogelijk verlies van zijn belang inzake zijn beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2016 moet allereerst worden gesteld dat het beroep dat hij instelde tegen dit bevel van de rol werd afgevoerd en dat de vraag naar het belang bij zijn beroep tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten niet aan de orde is, daar er actueel geen beroep bij de Raad tegen deze beslissing meer is. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de Raad bij een eventuele vernietiging van het arrest nr. 175 302 van 26 september 2016 zal zijn gehouden om het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2016 te behandelen moet worden gesteld dat hij uitgaat van een hypothese en niet van feiten. Tevens moet worden aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker, tijdens een verblijf in het Rijk zijn belangen in de procedure voor de Raad van State of andere rechtscolleges niet kan laten behartigen door zijn raadsman. Verzoeker lijkt ook te vergeten dat hij wat betreft de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2016 reeds de mogelijkheid had om de Raad te vatten en dus niet kan voorhouden dat hij geen toegang had tot de rechter, dat hij niet kon worden gehoord en dat hij niet beschikte over een effectief rechtsmiddel. Er moet tevens worden geduïd dat uit de door hem aangevoerde bepalingen niet blijkt dat er een verplichting bestaat om te voorzien in een dubbele aanleg met een schorsend karakter. De kritiek van verzoeker op het arrest van 26 september 2016, meer specifiek zijn stelling dat de Raad te formalistisch optrad, is voorts niet dienstig, daar deze niet is gericht tegen de in voorliggende zaak bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft ook de mogelijkheid gekregen om zijn grieven met betrekking tot de in casu bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, middels de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, aan de Raad voor te leggen en toe te lichten.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen in het eerste onderdeel van zijn middel prima facie niet aan dat verweerder de artikelen 6.1, 8 en 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, het recht om te worden gehoord, het recht op toegang tot de rechter, het recht op een effectief beroep en het recht op een eerlijk proces heeft geschonden.

In het tweede onderdeel van zijn middel zet verzoeker uiteen dat verweerder geen toepassing kan maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een hogere rechtsnorm, zoals artikel 3 of artikel 8 van het EVRM hiertoe een hinderpaal vormt. Hij stelt ook dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder verplicht om bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. In dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen kind is en er ook niet blijkt dat hij een kind in België heeft, dat verweerder aangaf dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote en dat er geen gegevens zijn waaruit zou blijken dat verweerder enig ernstig gezondheidsprobleem onterecht buiten beschouwing heeft gelaten.

Verzoeker voert aan dat verweerder weliswaar heeft gemotiveerd dat hij in België geen gezinsleven meer heeft nadat hij de relatie verbrak met zijn echtgenote, doch dat verweerder in gebreke bleef te onderzoeken of de eerste bestreden beslissing wel kan worden genomen zonder zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, te miskennen. Hij licht toe dat verweerder zich niet heeft gebogen over zijn professionele integratie in het Rijk en brengt stukken aan waaruit kan worden afgeleid dat hij vanaf februari 2016 tewerkgesteld was in een garage. Hij beweert tevens aandeelhouder te zijn in de vennootschap waar hij werkte. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verweerder verzoeker in het verleden reeds op de hoogte bracht van het feit dat hij zijn economische situatie en het feit dat hij een arbeidscontract met het oog op een tewerkstelling in een garage had niet beschouwde als een reden om hem tot een verder verblijf toe te laten. Er blijkt dan ook niet dat verweerder verzoekers professionele situatie uit het oog heeft verloren en er kan niet

worden ingezien waarom verweerder hieromtrent een aanvullende motivering zou moeten voorzien in de in voorliggende zaak eerste bestreden beslissing. Verweerder heeft trouwens in de bestreden beslissing uiteengezet dat het feit dat verzoeker sedert 2014 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België geen aanleiding kan geven tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM en heeft hierbij verwezen naar een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoekers bewering dat niet blijkt dat verweerder het recht op eerbiediging van zijn privéleven in aanmerking heeft genomen mist dus feitelijke grondslag. Daarenboven moet worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf hoe dan ook geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588, RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c)).

Gelet op het feit dat verzoeker pas sedert december 2013 in het Rijk is, dat zijn echtgenote verklaarde dat hij nog twee kinderen met een andere vrouw in Marokko heeft, dat hij nog niet lang tewerkgesteld was op het ogenblik dat een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden en verzoeker wist dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om zijn echtgenote te vervoegen en dit verblijf werd beëindigd nadat hij zijn echtgenote had verlaten, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

De eerste bestreden beslissing werd niet genomen met toepassing van de artikelen 42quater, 74/11 van de Vreemdelingenwet en deze artikelen zijn ook niet van toepassing bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van deze bepalingen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing kan dan ook niet worden vastgesteld.

Aangezien verzoeker nalaat, op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe te lichten waarom hij van oordeel is dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd geschonden dient dit onderdeel van het middel voorts als onontvankelijk te worden beschouwd.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Ten overvloede kan nog worden vermeld dat verzoeker ook niet aantoont dat de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel door er op te wijzen dat hij gedurende twee jaar het Rijk niet zal kunnen binnenkomen terwijl hij aandeelhouder is in een vennootschap en hij regelmatig tewerkgesteld is. De bewering dat verzoeker aandeelhouder is in een vennootschap – wat niet blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken – impliceert immers niet dat hij toegang dient te hebben tot het land waar deze vennootschap is gevestigd en uit de voorgelegde loonfiches van de maanden februari tot en met mei 2016 kan niet worden afgeleid dat verzoeker nog legaal tewerkgesteld was op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zonder over een verblijfsrecht te beschikken in België op een legale wijze kan worden tewerkgesteld. Waar verzoeker verder nog stelt dat het moeilijk te herstellen nadeel voortvloeit uit het feit dat hij België moet verlaten en gedurende twee jaar niet mag terugkeren terwijl hij in het Rijk een beschermenswaardig privé- en familieleven heeft dat hierdoor in het gedrang komt kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het middel waarbij werd vastgesteld dat een schending van het recht op eerbiediging van privé- en familieleven niet wordt aangetoond. Het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat verzoeker omschrijft door te verwijzen naar een inreisverbod vloeit daarenboven niet rechtstreeks voort uit de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet aan dat de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden vervuld zijn, zodat dient te worden geconcludeerd dat de ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2016 onontvankelijk is.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK